

1043), deels paa de Narstider og Steder, hvor Fiskene fornemmelig antages at yngle, og deels endelig paa, at ikke nogen Forhindring tilstedes for Fiskenes frie Vandring op ad Limfjorden. At dette sidste Hensyn ogsaa har været taget, sees formeentligen tydeligt deraf, at der fra Gjøl Steen til Løden først maatte begynde at fiske i Midten af Marts, medens der i Løgstør maatte begynde den 11te Marts, hvilket ikke synes at kunne have nogen anden rimelig Grund, end at Silben først er antaget at være indvandret i Fjorden om Foraaret i Midten af Marts, og at Vaadens tidligere Brug i den østlige Deel af Fjorden muligen kunde hindre Silbens fortsatte Indvandring for de vestligere beliggende Vaadrætssteder. Ere nu disse Forudsætninger om Grundene til de forskjellige hidtil gjældende Tidsbestemmelser rigtige, saa bliver Spørgsmaalet naturligen det, om disse Grunde endnu ere tilstede. At nu Silbens Gang til de forskjellige Steder siden 1750 skulde have forandret sig, navnlig paa Grund af Vesterhavets Gjennembrud, have vi ingen Erfaring for, og vi antage, at dens Vandring endnu er den samme, som forhen, nemlig fra Havet gjennem Indløbet ved Hals om Foraaret fra Begyndelsen af Marts eller tidligere, at den derpaa spreder sig i Regningstiden, som antages at være i April og Begyndelsen af Mai, og at den i Slutningen af Mai og Begyndelsen af Juni udvandrer tilligemed Ungelen, samt at endelig en Deel igjen indvandrer om Efteraaret, fornemmelig i September og October, for at overvintre her, fornemmelig i de dybere Bunde vesten og sønden for Løgstør, medens en Deel først indvandrer om Foraaret. At imidlertid det her Anførte om Silbens Ind- og Udvandring m. m. ikkun grunder sig paa Gisninger om, hvad Erfaringen her syntes at vise, er en Selvsølge. Men ligesom den her anførte paa Silbens Vandring støttede Grund for de forskjellige Tidsbestemmelser for Sildevaadets Brug ikke vides at være forandret enten ved Vesterhavets Indbrud eller formedelt nogen anden Naturbegivenhed, saaledes skjønnes det ei heller at være Tilfældet med den anden formodede Grund, der var hentet fra de forskjellige Fiskearters Legetid, og de hidtil gjældende Bestemmelser synes saaledes

forsaavidt at kunne vedblive; og naar man derfor vil tillade sig at foreslaae nogen Forandring deri, saa skeer dette mere for at tilveiebringe en større Lighed i de forskjellige Beboeres Vilkaar, hvorved forhindres Misnøie. Man mener saaledes, at Sildevaadfiskeriet kunde bestemmes samlet fra Løden ved Hals til ved Løgstør eller Aggersborg, paa hvilket sidste Sted det nu ikke bruges om Efteraaret, til at maatte bruges fra 15de Marts til 11te Juni, og ligeledes samlet sønden og vesten for Løgstør, eller hele den øvrige Deel af Fjorden til Vesterhavet fra 11te November til Marts Maanedes Udgang. Herved bliver rigtignok Tiden betydelig forlænget for Vaadfiskeriet for de vestlige Vaadrætssteder, men det maa her tages i Betragtning, at det ikke kan forudsættes, at det med Held kan benyttes overalt hele Tiden. At der herefter ingen Fiskeritid bliver i October og endeel af November Maaned samt i April Maaned for Vaadrætsstederne sønden og vesten for Løgstør, kan der formeentligen ikke ankes over, da Beboerne sønden for Løgstør, efter hvad der maa antages af et til Ministeriet indgivet Andragende fra Beboerne paa Fuur af 29de September forrige Aar, ingen Fordeel have af Fiskeriet fra 1ste October til Mortensdag, og da ikke have været berettigede til Fiskeriet i April, og hvad Beboerne vesten for Salling og Mors maatte lide ved Forkortelse i Tiden om Foraaret, antages at blive dem rigelig erstattet, naar de i Fremtiden lovligen kunne begynde deres Fiskeri i November istedetfor forhen i Marts.

Forsaavidt imidlertid de Tidsrum, som Ministeriet ved Contract eller paa anden Maade maatte allerede have indrømmet til forskjellige Vaadrætssteders Brug, afviige fra de nu foreslaaede Tidsbestemmelser, er det formeentlig en Selvsølge, at hine Indrømmelser maae staae ved Magt, indtil Forpagningstiden er udløben.

Naar det endelig i § 6 af Forordningen af 1750 forbydes Beboerne sønden for Løgstør „at fiske nogen Tid med Sildevaad paa Jis“, saa formene vi i Lighed med, hvad Amtmandsforsamlingen i 1845 har yttrret, og hvad ogsaa Professor Krøyer i sin separate Indstilling til Commissions-Protocollen af 1849 har udtalt,